

Arrest

nr. 351 032 van 29 juli 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J. P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 13 maart 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 27 januari 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (oud).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet (oud).

Gelet op de beschikking van 8 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 januari 2026 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die verzoeker had ingediend op 18 juli 2025, onontvankelijk verklaard. Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing heeft ingediend, werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 351 031 van heden.

Ook op 29 januari 2026 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: A., P.

[...]

nationaliteit: Angola

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : betrokkene heeft geen kinderen.

Het gezins- en familieleven : De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (eventuele) familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : betrokkene legt geen medische attesten voor waaruit blijkt dat hij niet in staat zou zijn om te reizen noch dat reizen wordt afgeraden noch dat betrokkene niet in zijn land van herkomst kan verblijven of dat betrokkene niet in staat zou zijn de aanvraag tot machtiging van verblijf in zijn land van herkomst in te dienen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

"Schending van de wet, in het bijzonder:

- Schending van artikel 62, § 2 (motiveringsplicht) van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 iuncto de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- Schending van artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 1980;*
- Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder van het vertrouwensbeginsel.*

3.2.

3.2.1. Met betrekking tot de nietigverklaring

In casu schendt de bestreden beslissing de ingeroepen middelen om de volgende redenen.

Door jarenlang geen toepassing te maken van artikel 7 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 heeft verwerende partij impliciet maar zeker de beslissing genomen om verzoekende partij niet te verwijderen of terug te sturen.

Om voorgaande redenen kan verwerende partij bijgevolg zich niet langer rechtmatig of rechtsgeldig beroepen op artikel 7 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980.

Zoniet, heeft verwerende partij in hoofde van verzoekende partij in elk geval de rechtmatige verwachtingen gecreëerd dat zij regelmatig verbleef en werkte doordat al haar administraties, zoals onder meer, de gemeente (cf. stuk nr. 3), de fiscale administratie en de sociale zekerheid (cf. stukken nrs. 4.1 tot en met 9), verzoekende partij gedurende verschillende opeenvolgende jaren (ibidem) tot aan de bestreden beslissing (cf. stuk nr. 2) als elke andere normaal ingeschreven persoon behandelde.

Zo droeg verzoekende partij op haar loon maand na maand en jaar op jaar sociale bijdragen af die door verwerende partij werden geïnd en in rekening gebracht (cf. stukken nrs. 4.2 (2022), 4.3 (2023), en 4.5 (fiche nr. 281.10- 2024) en kreeg verzoekende partij aanslagbiljetten in de personenbelastingen die zij betaalde (cf. stukken nrs. 4.1 (inkomsten 2022 aanslagjaar 2023), 4.4 (inkomsten 2023 aanslagjaar 2024, en 4.9 (voorbereid aangiftebiljet inkomsten 2024 aanslagjaar 2025)) en werden haar pensioenrechten (cf. stukken nrs. 4.6 en 4.7) en recht op vakantiedagen berekend (cf. stuk nr. 4.8 (Attestation des vacances 2025)) als elke andere normaal ingeschreven persoon dit is met recht van verblijf.

Kortom, verwerende partij heeft systematisch en voortdurend over verschillende jaren laten uitschijnen en het vertrouwen gewekt dat het verblijfsrecht en het recht op arbeid dat verzoekende partij tijdens haar asielprocedure genoot doorliep.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid (RVS 28 juni 1989, nr. 32.893; RVS 22 maart 2004, nr. 129.541; MAST, A., DUJARDIN, J., VAN DAMME, M. en VANDE LANOTTE, J. (2014, 67). Overzicht van het Belgisch administratief recht. Wolters Kluwer).

In casu verzoekende partij is aan de drie cumulatieve voorwaarden om het vertrouwensbeginsel te kunnen inroepen, voldaan (RVS 17 maart 1987, nr. 27.685; RVS 9 juni 1997, nr. 66.641; RVS 17 september 2001, nr. 98.879; RVS 4 april 2003, nr. 117.945; RVS 15 juni 2004, nr. 132.404; MAST, A., DUJARDIN, J., VAN DAMME, M. en VANDE LANOTTE, J. (2014, 67). Overzicht van het Belgisch administratief recht. Wolters Kluwer):

(1) de vergissing gaat uit van verwerende partij die dit in haar beslissing van niet-ontvankelijkheid van de regularisatie aanvraag om humanitaire redenen op grond van artikel 9bis van 27 januari 2026 toegeeft: « Niettegenstaande zijn VIB reeds op 16.09.2022 negatief werd afgesloten, werd het attest van immatriculatie (AI) van betrokkene nog verlengd tot 19.04.2024. » (cf. stuk nr. 3, p. 1). Ook daarna stuurde zij nog aanslagbiljetten in de personenbelastingen die verzoekende partij betaalde (cf. stukken nrs. 4.1, 4.3, en 4.9) en berekende zij ten voordele van verzoekende partij vakantiedagen (cf. stuk nr. 4.8) en pensioenrechten;

(2) die vergissing verleende een voordeel aan verzoekende partij doordat zij kon werken, in haar eigen onderhoud kon voorzien en vakantiedagen en pensioenrechten op te bouwen (cf. stukken nrs. 4.6, 5.7, en 4.8); en

(3) er zijn geen gewichtige redenen om verzoekende partij dat voordeel te ontnemen omdat in tegenstelling tot wat verwerende partij verkeerdelijk wil doen geloven de asielprocedure van verzoekende partij vanaf haar aanvraag op 6 februari 2018 tot het arrest van uw Raad van 16 september 2022 vier jaar, zeven maanden en tien dagen en daarmee onredelijk lang duurde en een buitengewone omstandigheid uitmaakte die minstens tot een ontvankelijkheidsbeslissing van de regularisatie aanvraag om humanitaire redenen op grond van artikel 9bis van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 had moeten leiden die opnieuw recht op verblijf en recht op arbeid verleende.

Eigenlijk heeft verwerende partij zich voortdurend, systematisch en ononderbroken gedragen alsof zij die ontvankelijkheidsbeslissing had genomen en heeft verzoekende partij hierop betrouwd.

Er zijn geen redenen van openbare orde of veiligheid die de voorgaande argumentatie kunnen terzijde schuiven.

Er zijn dan ook geen gewichtige redenen voorhanden om thans middels de bestreden beslissing de verleende voordelen van verblijf, recht op arbeid, recht op vakantiedagen en opbouw van pensioenrechten af te nemen.

De bespreking die verzoekende partij van artikel 74/13 van voormelde Immigratiewet van 15 december maakt, kan het voorgaande niet weerleggen of ontkrachten en bijgevolg de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.

In onderhavig beroep is de bevoegdheid van uw Raad beperkt tot het uitoefenen van een wettigheidscontrole: zij kan haar beslissing niet in de plaats van de bestreden beslissing stellen of de hierboven vastgestelde tekortkomingen of vormfouten herstellen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

2.2. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, worden tekortgedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Naar luid van deze bepaling, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. In casu werd vastgesteld dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort, noch van een geldig visum. Verzoeker betwist dit niet.

Hij betoogt evenwel dat de verwerende partij impliciet maar zeker de beslissing heeft genomen om verzoeker niet te verwijderen of terug te sturen door jarenlang geen toepassing te maken van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Hij meent dat de verwerende partij zich dus niet meer rechtsgeldig kan beroepen op deze bepaling.

Uit het hiervoor geciteerde artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet blijkt dat de verwerende partij, onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag verplicht is om aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren wanneer hij binnen het toepassingsgebied van deze bepaling valt, hetgeen zoals reeds werd gesteld, niet wordt betwist. Het feit dat de verwerende partij jarenlang geen bevel om het grondgebied te verlaten heeft afgeleverd, betekent niet dat zij kan, laat staan moet, afzien van deze verplichting. Dit betekent evenmin, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, dat de verwerende partij een impliciete beslissing heeft genomen om verzoeker niet te verwijderen of terug te sturen. Verzoeker gaat er bovendien aan voorbij dat hij wel degelijk reeds meermaals het voorwerp uitmaakte van een bevel om het grondgebied te verlaten, namelijk op 20 september 2018 en 14 februari 2025, en dat de verwerende partij gedurende de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming geen verwijderingsmaatregel kon nemen overeenkomstig artikel 52/3, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de verwerende partij zich niet meer rechtsgeldig kon beroepen op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Daarnaast betoogt verzoeker dat de verwerende partij systematisch en voortdurend over verschillende jaren heeft laten uitschijnen en het vertrouwen heeft gewekt dat het verblijfsrecht en het recht op arbeid dat hij tijdens zijn asielprocedure genoot, doorliep. Hij wijst erop dat al haar administraties, zoals de gemeente, de fiscale administratie en de sociale zekerheid, hem gedurende verschillende opeenvolgende jaren tot aan de bestreden beslissing als elke andere normaal ingeschreven persoon behandelden. Hij wijst erop dat in de beslissing met betrekking tot de aanvraag 9bis van de Vreemdelingenwet wordt toegegeven dat het attest van immatriculatie (AI) van verzoeker nog verlengd werd tot 19 april 2024, niettegenstaande zijn verzoek om internationale bescherming reeds negatief werd afgesloten op 16 september 2022. Verzoeker stelt dat ook daarna nog aanslagbiljetten in de personenbelasting werden verstuurd, die verzoeker betaalde, en dat er ten voordele van verzoeker vakantiedagen werden berekend. Eigenlijk heeft verwerende partij zich voortdurend, systematisch en ononderbroken gedragen alsof zij een ontvankelijkheidsbeslissing had genomen over zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, en heeft verzoeker hierop betrouwd, zo stelt hij. Hij betoogt dat er geen gewichtige redenen voorhanden zijn om thans middels de bestreden beslissing de verleende voordelen van verblijf, recht op arbeid, recht op vakantiedagen en opbouw van pensioenrechten af te nemen.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de afgifte van een attest van immatriculatie geen erkenning van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden inhoudt, maar enkel het voorlopig recht geeft om tijdens een

lopende verblijfsprocedure op het grondgebied te verblijven en eventueel werk te verrichten. Verzoeker kon hier niet onwetend van zijn en kon er dus niet op vertrouwen dat hij dit voorlopig en precair verblijfsrecht en toelating om arbeid te verrichten kon verderzetten na het negatief afsluiten van zijn verzoek om internationale bescherming. Dat het AI nog twee jaar onterecht werd verlengd na het afsluiten van de asielprocedure, en dat verzoeker in die periode nog arbeid verrichte, belastingen betaalde en pensioenrechten en vakantiedagen opbouwde, betekent nog niet dat hem een verblijfsrecht van meer dan drie maanden werd toegestaan of dat daartoe enig vertrouwen werd gewekt; het impliceert evenmin dat aan verzoeker geen bevel om het grondgebied te verlaten meer kan worden afgeleverd na het intrekken van dit AI. Ook wijst de Raad erop dat op het moment dat verzoeker de laatste aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indiende, namelijk op 18 juli 2025, hij niet langer in het bezit was van een AI, wel integendeel maakte hij toen reeds het voorwerp uit van het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 februari 2025. Hij kan dus niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij zich voortdurend, systematisch en ononderbroken heeft gedragen alsof zij een ontvankelijkheidsbeslissing inzake zijn aanvraag had genomen. Hij maakt dan ook geen schending van het vertrouwensbeginsel aannemelijk.

Waar verzoeker nog een schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat om deze vermeende schending uiteen te zetten, waardoor dit middelonderdeel onontvankelijk is.

2.3. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Aangezien de Raad bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing (artikel 1.9, tweede lid, van de RvV-wet).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het	beroep	wordt	verworpen.
-----	--------	-------	------------

Aldus te Brussel uitgesproken op negenentwintig juli tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

A. WIJNANTS